

На війні загинув ще один житель Тернопільщини

4 Червня 2022р.

Сумна звістка знову прилетіла у Збаразька громаду. Загинув на російсько-українській війні В'ячеслав Андрійович Власенко. Про це повідомив міський голова Збаражя Роман Полікровський.

Про час та місце зустрічі тіла загиблого воїна буде повідомлено додатково!

Вічна пам'ять Герою!

<https://www.gazeta1.com/statti/na-vijni-zagynuv-shhe-odyn-zhytel-ternopilshhyny/>

Не зрадив військову присягу у кривавих боях! На Збаражчині прощаються з Героєм В'ячеславом Власенком

6 червня 2022 р.

Він понад усе любив природу, сім'ю та Україну, а своїм покликанням вбачав захищати рідну землю і до кінця боротися за її свободу. У 26 років В'ячеслав підписав контракт із ЗСУ і став професійним військовим. У цій справі чоловікові не було рівних.

Звістка про загибель Героя з'явилася 1 червня. З В'ячеславового телефона хлопці повідомили рідним, що побратима не стало. Його життя обірвав ворожий боеприпас...

На фронті захисник встиг зустріти свій 32-й день народження. Того дня він не сидів за столом у колі найближчих людей та не приймав вітання у свою адресу, а як завжди, зі стовідсотковою точністю, виконував бойові обов'язки – розмінював наші території від російських мін та снарядів.

Мама В'ячеслава пригадує: він весь час відповідально й ретельно ставився до своєї роботи, не припускав помилок і ніколи не здавався, що б там не було. Цілеспрямованості, спокою та холодному розуму військового дивувались всі. Він умів знайти вихід з найбільш скрутної ситуації...

У те, що її єдиний син загинув на передовій, жінка досі не може повірити. Не підібрати слів, які би вгамували біль її втрати та загоїли рану у душі...

В зоні АТО знайшов щире кохання

Власенко В'ячеслав Андрійович народився 9 травня 1990 року в невеличкому селі Герасимівка Сумської області. Там чоловік мешкав до 26 років.

Герой навчався у місцевій Роменській загальноосвітній школі I-III ступенів №7, де закінчив 11 класів. Опісля здобувати вищу освіту В'ячеслав не захотів.

– Змалечку він цікавився абсолютно усім. Дуже любив тваринок, доглядати за ними. Допомагав мені на городі, Славіку подобалось «копирсатись» у землі, щось садити. Він у мене постійно був добродушний і працьовитий. Мав багацько друзів, за них горою стояв, хвилювався, якщо хтось потрапляв у біду. Побачивши, що комусь стало погано – не міг цю

людину залишити. У вільний час захоплювався рибалкою і ходив збирати гриби. Обоожнював природу, казав мені: «Якби була можливість – я би взагалі в лісі жив!» – крізь сльози про дитинство захисника пригадує матір.

В дев'ятнадцятирічному віці В'ячеслава спіткало страшне горе – помер батько. Хлопець став головним «годувальником» у родині, фінансово забезпечував себе і маму. Герой не цурався будь-якої фізичної роботи, мав «золоті» руки.

– Славик підписав контракт із Збройними Силами України у 26 років. Так склались обставини, що тримісячну строкову службу він проходив у Тернополі. Після цього вирішив, що хоче бути кваліфікованим військовим, пов'язати із цим ремеслом своє майбутнє. Саме тоді я почула від нього, мовляв: «Стати армійцем – моя доля!» – розповідає про захисника його дружина Анна.

Вона, до слова, теж військовослужбовиця. З В'ячеславом жінка познайомилась у зоні проведення антитерористичної операції, адже разом служили. В якийсь момент закохані зрозуміли, що не можуть один без одного. Тоді й розписалися.

– Завжди стриманий і спокійний, Славик все добре обдумував наперед. У його рішеннях я ні разу не засумнівалась. Ще він був турботливим, добрим, ніколи й ні з ким не конфліктував. Відколи його знаю – мав патріотичну

позицію, яку відстоював всілякими способами. Любив Батьківщину, все українське, «наше», і ненавидів москалів, – ділиться думками про чоловіка Анна.

«Сподівалися, що Славик поранений або пропав безвісти...»

За словами мами В'ячеслава, коли розпочалось повномасштабне вторгнення окупанта Захисник не міг стояти осторонь, рвався на передову.

– Син у мене один, я дуже не хотіла, аби йшов служити. Славикові друзі їхали на фронт і він вирушив. Батьківщина для нього – це святе! Завжди казав: «Хто, як не я, захищатиме Україну від окупантів?». Синові совість не дозволяла сидіти й дивитись, як вороги плюндрують наш край, – говорить жінка.

До війни Анна з чоловіком проходили військову службу в 44-й окремій артилерійській бригаді, що локалізувалась в Тернополі. У 2021 році, після незначної перерви, подружжя підписало контракт з 10-ю окремою гірсько-штурмовою бригадою (базується в Коломиї).

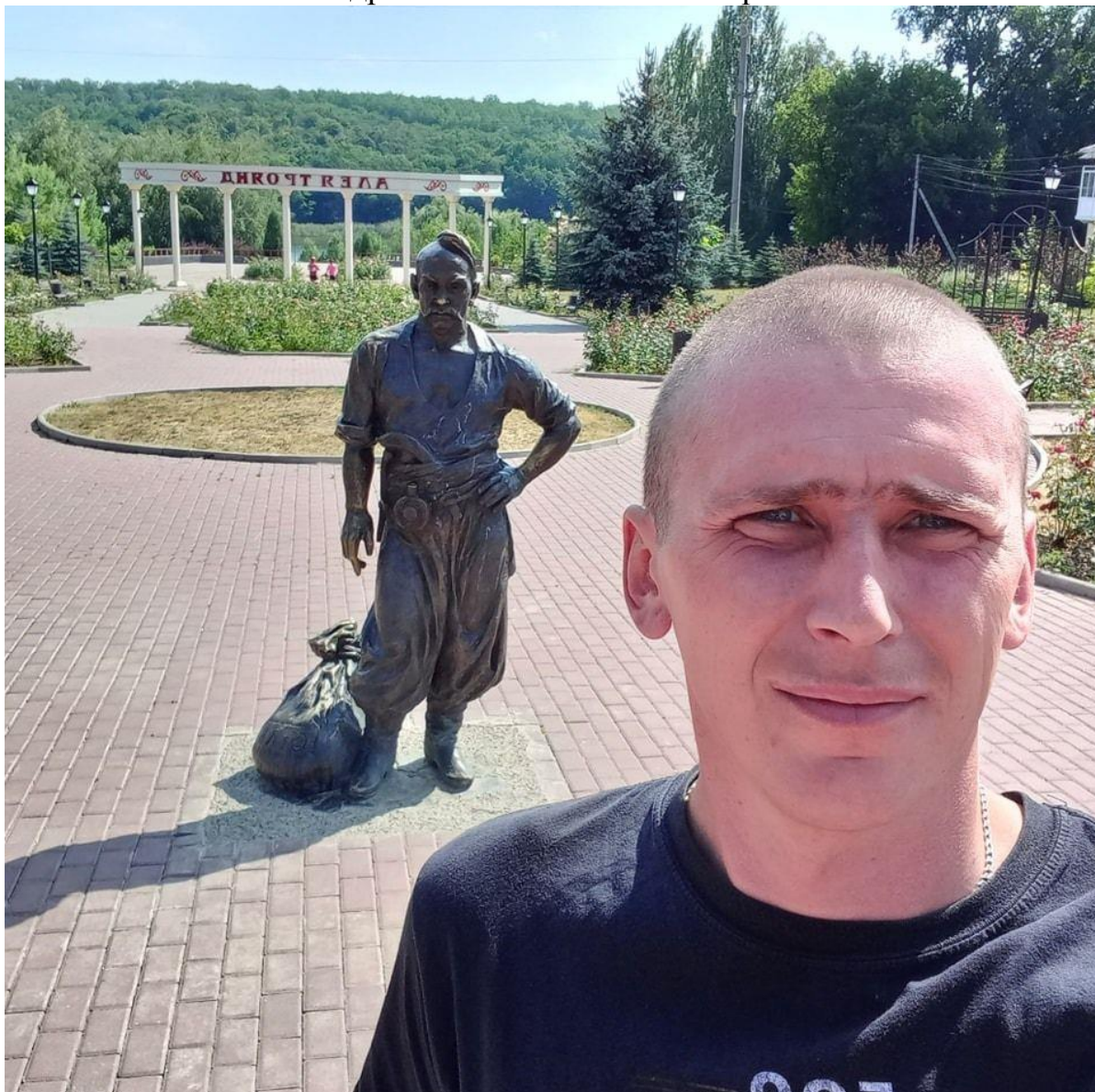
– Ми разом служили у 109-му батальйоні. Славик був сапером, розмінював території й локації від різноманітних боєприпасів окупанта. Аби

займатись цим небезпечним ділом, він закінчив навчання у Кам'янець-Подільському центрі розмінування, – розкажує дружина Героя Анна.

Про те, що військовий трагічно загинув при виконанні одного з бойових завдань, на своїй Фейсбук-сторінці 4 червня повідомив голова Збараської міської ради Роман Полікровський.

– Сумна звістка знову прилетіла у Збараська громаду. Загинув на війні Власенко В'ячеслав Андрійович. Вічна пам'ять Герою! – написав пан Роман.

Загинув у бою за незалежність України!

Про смерть чоловіка першою дізналась його дружина Анна – від побратимів.

– Мені з його телефона подзвонили хлопці, сказали все, як є. Славик загинув 1 червня приблизно о 19:00 при розмінуванні об'єкта. Його розірвало на шматки... Навіть бронежилет на ньому не вцілів... – з болем каже жінка.

В'ячеслав Власенко смертю справжнього Героя та відданого рідній землі військового поліг десь у районі Бахмута (місто на Донеччині).

– Ми з рідними до кінця сподівалися, що він поранений, або пропав безвісти. Його тіло ніяк не могли забрати із зони бойових дій, – розказує Анна.

– Сумна звістка... Наш захисник, наш Герой Власенко В'ячеслав Андрійович... Куме, дорогенький, ти не помер, ти навіки живий в наших думках і серцях! Мати, сім'я та Батьківщина були для тебе єдині! Ти ГЕРОЙ! У кривавих боях ти не зрадив військову присягу і загинув за нас! Помер за те, аби ясний світанок і погожа днина панувала вічно на нашій землі... По небесних стежках ти пішов до Святого Отця! Вічна пам'ять тобі, Славічок, спочивай спокійно... – такий допис у Фейсбуці присвятила військовому Татьяна Волкова.

Тіло загиблого воїна В'ячеслава Власенка країни зустріли **6 червня об 11:00** біля Добриводського перехрестя (зі сторони села Добриводи).

Як повідомив голова Збарзької міськради Роман Полікровський, поминальна панахида за військовим відбудеться **6 червня об 19:00 в церкві у селі Чумалі**.

Редакція «20 хвилин» щиро співчуває матері, дружині, родичам, друзям, бойовим товаришам й усім, хто втратив близьку людину – В'ячеслава Власенка.

Вічна пам'ять, шана і слава тобі, Герою...

<https://te.20minut.ua/lyudi/ne-zradiv-viyskovu-prisyagu-u-krivavih-boyah-na-zbarazhchini-proschayu-11614366.html>